

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1531/2020
16.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Малина Ђокић, адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „Соко“ из Бајине Баште, чији је пуномоћник Александар Порубовић адвокат из ..., ради враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1093/19 од 10.01.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1093/19 од 10.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1093/19 од 10.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу, Судска јединица Бајина Башта П1 449/17 од 08.02.2019. године, којом је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место према степену и врсти стручне спреме, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 216.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог и обављао је послове ... у ... туженог. Упозорењем од 25.01.2015. године тужени је упозорио тужиоца да постоје разлози за отказ уговора о

раду због несавесног и немарног извршавања радних обавеза и кршења радне дисциплине. У упозорењу је тужиоцу стављено на терет да је, у периоду од јула 2015. до 20.11.2015. године, председнику удружења ускраћивао достављање тражених докумената о исплати накнада штете трећим лицима, које штете су причињене од стране дивљачи на поседима трећих лица; да је након смене са радног места управника туженог у више наврата одбијао да новоименованом управнику преда потребну службену документацију; да је непримереним речима увредљивог садржаја расправљао о накнади штете причињене ББ из ... и истог, без икаквог повода и извињавајућег разлога, вређао и псовао у присуству сведока; да је на позив ВВ одбио да, као овлашћено лице удружења, изађе на лице места, изврши увиђај и сачини записник о штети коју су пси луталице причинили трофејном срндаћу у вредности преко 1.000.000,00 динара; да је на позив ГГ одбио да изађе на лице места, обави увиђај и сачини записник за штету причињену на возилу од стране срнеће дивљачи, а причињена штета је морала бити надокнађена оштећеном лицу; да је вршећи већину увиђаја за штете причињене од дивљачи, увиђаје вршио немарно, неодговорно и произвољно, а све мањкавости при вршењу увиђаја су му предочене од стране овлашћеног Републичког инспектора ДД, исте примедбе и приговоре тужилац је игнорисао и наставио са старом неприхватљивом праксом, при чему је увиђај и даље вршен на штету туженог, а у корист трећих лица; да је игнорисао одлуке Управног одбора и председника туженог подстрекавајући на такво игнорисање и друге чланове удружења и отворено их позивајући на кршење одлука надлежних органа удружења; да је константно и свакодневно кршио одлуку Управног одбора туженог о двократном радном времену, долазећи на посао у време које је сам себи одредио, одбијајући да посао ловочувара у ловишту обавља двократно од 5,00 до 9,00 часова и од 17,00 до 21,00 час, како му је и наложено; да је по секцијама ширио лажне гласине, изазивајући незадовољство чланова удружења односно чланова ловачких секција; да је организовао незаконит и недозвољен комерцијални лов у ... са ловцима из ..., на тај начин што је 26.05.2015. године, након лова у јутарњим часовима, одјавио лов на срндаћа, а у поподневним часовима, поново са истим ловцима из Ужица, изашао да лови без пријављивања, да би, потом, након што је затечен у незаконитом лову исправио тј. фалсификовао сатницу лова; да је сва упутства и наредбе председника удружења игнорисао и поступао противно истим; да се у више наврата према члановима удружења понашао непримерено свађајући се са њима, вређајући их и омаловажавајући их, користећи при том и претње и уцене, на који начин је међу члановима удружења стварао лоше међуљудске односе; да је одбијао да надлежним органима туженог достави тражене извештаје који су у његовом делокругу посла тј. у делокругу ловочувара, а који се тичу извршених контрола у ловишту, као и да је пре вршења контрола у ловишту обавештавао и упозоравао ловце о дану, часу и месту када ће на појединим теренима бити вршена контрола лова, због чега ни једна извршена контрола није дала резултате.

Тужилац се изјаснио на наводе изнете у упозорењу, након чега му је тужени решењем од 21.12.2015. године отказао Уговор о раду од 28.01.2013. године и Анекс уговора од 20.04.2015. године, јер је у периоду од 20.04.2015. до 20.11.2015. године вршио повреду радне обавезе из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и није поштовао радну дисциплину из члана 179. став 3. тач. 1. и 8. истог Закона.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 614/17 од 03.08.2017. године, одбијена је, као неоснована, жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у

Ужицу, Судска јединица Бајина Башта ПП 51/16 од 16.12.2016. године у делу става првог изреке којим је поништено, као незаконито, решење туженог од 21.12.2015. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, док је у преосталом делу којим је обавезан тужени да тужиоца врати на радно место које одговара његовој стручној спреми и радним способностима првостепена пресуда укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Решење туженог о отказу уговора о раду је поништено, као незаконито, јер га је донео Управни одбор туженог на седници одржаној 10.12.2015. године, којој није присуствовало најмање 7 чланова Одбора, супротно одредбама Статута и Пословника о раду Управног одбора туженог.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право из одредбе члана 191. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...74/14) када су обавезали туженог да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место према степену и врсти стручне спреме, због непостојања основа за престанак радног односа, а тиме ни материјалноправног услова за примену члана 191. став 7. Закона о раду.

Правне последице незаконитог отказа регулисане су одредбама члана 191. Закона о раду којим је у ставу 1. прописано да ако суд у току поступка утврди да је запосленом престао радни однос без правног основа, на захтев запосленог, одлучиће да се запослени врати на рад, да му се исплати накнада штете и уплате припадајући доприноси за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио.

Одредбом члана 191. став 7. истог Закона прописано је да ако суд у току поступка утврди да је постојао основ за престанак радног односа, али да је послодавац поступио супротно одредбама закона којима је прописан поступак за престанак радног односа, суд ће одбити захтев запосленог за враћање на рад, а на име накнаде штете досудиће запосленом износ до шест зарада запосленог.

У конкретном случају, тужени, на коме је био терет доказивања, није доказао да је постојао основ за престанак радног односа тужиоцу, јер предложеним и изведеним доказима у поступку није доказао да је тужилац извршио радње које су му решењем о отказу уговора о раду стављене на терет. Ово због тога што је тужени само паушално навео повреде радне обавезе и радне дисциплине, без конкретизовања времена и места извршења, имена чланова ловачких секција код којих је тужилац ширио лажне гласине, без конкретног навођења које су то лажне гласине, није навео коју документацију тужилац није предао председнику удружења и новоименованом управнику нити које конкретно извештаје о извршеним контролама у ловиштима је тужилац одбијао да достави надлежним органима туженог. Тужени тако не наводи ни када су тачно тужиоца позвали ВВ и ГГ, а он одбио да као овлашћено лице изађе на лице места, тим пре што ова лица у својим исказима датим пред судом нису потврдили тврдње туженог. Такође, тужени у решењу о отказу није навео ни у ком временском периоду је тужилац кршио одлуку Управног одбора о двократном радном времену, која је то одлука, под којим бројем је заведена и ког датума је донета, није навео које одлуке Управног одбора и председника туженог је тужилац игнорисао и на

који начин је на такво игнорисање подстрекао друге чланове удружења, нити је навео конкретно која упутства и наредбе председника удружења у ком временском периоду тачно и на који начин их је тужилац игнорисао. У прилог оцене

нижестепених судова да није постојао основ за отказ уговора о раду тужиоцу говори и чињеница утврђена из исказа републичког инспектора ДД да је у периоду од 2008. до 2015. године вршио контролу код туженог, те да није било пропуста у раду тужиоца. Такође, нема доказа ни о томе када се и према којим члановима конкретно по имену и презимену тужилац непримерено понашао, којим речима их је вређао, чиме им је претио и омаловажавао их као ни којим се то непримереним речима увредљивог садржаја и када обраћао ББ. На крају, тужени није пружио ваљане доказе ни за тврдњу да је тужилац организовао незаконит лова у ... 26.05.2015. године јер саслушани сведоци ЋЋ и ЕЕ такве наводе нису потврдили.

Из наведених разлога, и по оцени Врховног касационог суда, тужени није доказао да је тужилац учинио повреде радне обавезе и радне дисциплине из члана 179. став 2. тачка 1. и члана 179. став 3. тач. 1. и 8. Закона о раду, које су му решењем о отказу уговора о раду стављене на терет. С тога је основан захтев тужиоца за реинтеграцију тужиоца у радни однос, јер није постојао основ за престанак радног односа тужиоцу, који би био услов за примену члана 191. став 7. Закона о раду.

Супротно наводима ревизије, нема места примени члана 191. став 7. Закона о раду. Повреда правила у поступку отказа представљају основ за поништај решења о отказу, али не и основ за враћање на рад, па основаност захтева за враћање на рад зависи од тога да ли је постојао основ за отказ или не. Иако је решење о отказу уговора о раду правноснажном пресудом поништено као незаконито, у поступку одлучивања о захтеву тужиоца за враћање на рад је утврђено да није постојао основ за престанак радног односа, тим пре што је образложење решења паушално и не садржи све елементе на основу којих би се могло утврдити да постоји основ за отказ уговора о раду тужиоцу.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су већ били правилно оцењени од стране другостепеног суда и оспорава се оцена изведених доказа, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. Закона о парничном потупку.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић